Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 13 улиця Жулиньского.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ: въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 89. Пятниця 19 Цвѣтня (1 Мая) 1891. **Рôкъ I.**

Сумнѝ обявы.

Кôлька фактôвъ зъ послѣдныхъ часôвъ, котрѝ хочь на око стали ся далеко вôдъ себе, то всежь таки здають ся стояти въ тѣснôй звязи зъ собою; а хочь початокъ ихъ сягає ажь до Кракова, то всежь таки дôйшли они ажь до нашои части краю, ажь до Львова, ба здають ся навѣть сягати и на боки. Зберѣмъ насампередъ всѣ факты разомъ, такъ, якъ ихъ нотувала краєва праса:

Въ Краковѣ кôлька недѣль тому назадъ вôдбулась ревізія у якихсь академікôвъ а дня 17 с. м. зробила поліція зновъ ревізію у академіка Міська Дамазого и у Сѣдлецкого Францішка та приарештувала Игнатія Литвина, ученика артистично-ткацкои школы у Вѣдни.

Въ Тарновѣ ведуть ся вже вôдъ довшого часу доходженя судовѝ въ справѣ якоись тайнои орґанізаціи межи молодѣжею ґімназіяльною. Дня 23 с. м. рано застрѣливъ ся тамъ въ мѣскôмъ городѣ ученикъ 8-ои клясы ґімназіяльнои, сынъ инжиніра вôдъ зелѣзниць державныхъ, Витовдъ Идзиковскій, молодець, якъ кажуть, дуже талановитый. Причина убійства его ще не зовсѣмъ выяснена, але загально говорять, що она стоить въ якôйсь звязи зъ веденымъ тамъ слѣдствомъ въ справѣ якихсь тайныхъ аґітацій.

Въ суботу приставлено до львôвского суду карного зъ Тарнова кракôвского академіка Іосифа Баруха, въ наслѣдокъ ревізій, котрѝ перевѣвъ тамъ совѣтникъ Кунцекъ зô Львова межи молодежею ґімназіяльною. Праса краєва занотувала заразъ вѣсть, що доходженя въ Тарновѣ дôткнули такожь и Идзиковского, котрый вôдобравъ собѣ житє, хочь у него не найдено нѣчого.

Въ понедѣлокъ о 6 год. рано вôдбулась у Львовѣ ревізія поліційна въ помешканю Іосифа Кукечка, студента ветеринаріи, котрого пôдъ той часъ не было дома, але бувъ студентъ школы лѣсничои Иванъ Щиґельскій, котрый разомъ зъ Кукечкомъ мешкавъ и у котрого такожь ревізію переведено.

Совѣтникъ Кунцекъ ѣздивъ минувшого четверга такожь и до Перемышля на подôбне слѣдство якъ въ Тарновѣ. Теперь же выѣхавъ ще до Тарнова и самъ президентъ краєвои Рады шкôльнои, д-ръ Бобжиньскій.

На жаданє ц. к. Староства въ Самборѣ, переведено ревізію у студента ветеринаріи, Антона Дубєля у Львовѣ.

Ото самѝ факты, котрѝ нотувала вся праса краєва, а котрѝ показують ясно етапы: Кракôвъ, Тарнôвъ, Перемышль, Львôвъ, Самбôръ. Правдивôсть и точнôсть сихъ фактôвъ, поки що годѣ дослѣдити, и длятого то не можна выдати о нихъ повного суду; але все таки видко зъ нихъ, що въ краю нашôмъ середъ молодежи зачинають показувати ся якѝсь сумнѝ обявы. Прецѣ годѣ припустити, щобы на тыхъ вѣстяхъ не було нѣчого, хочь бы вже длятого самого, що то не суть факты изольованѝ, а очевидно стоять зъ собою въ звязи. Годѣ такожь допустити, щобы власть безпечности зъ самои лишь ревности робила якѝсь доходженя не маючи до того нѣякои правнои пôдставы; але далеко скорше можна догадувати ся, що власть та впала на слѣдъ якоись тайнои аґітаціи середъ молодежи.

Доси, слава Богу, не чути ще, щобы въ тѝ очевиднѝ аґітаціи соціялістичнѝ була вмѣшана и наша молодѣжь, але самъ фактъ, що они сягають ажь въ глубину всхôднои, рускои части краю, насуває вже достаточну обаву, що коли тѝ найновѣйшѝ аґітаціи ще може не обгорнули, то дуже легко можуть обгорнути и нашу молодѣжь. Атже и середъ насъ суть люде, котрымъ байдуже про те, що въ самôмъ розцвѣтѣ скосять молодечій цвѣтъ, що зруйнують молоде житє, зломлять не одну силу, котра колись могла бы свому народови, свому краєви служити вѣрно и щиро. Они, тѝ, що самѝ не хотять признати нѣякого авторітету, чи законного чи особистого, высувають зъ цѣлою силою свôй власный авторітетъ и мають превелику радôсть зъ того, коли горяча молодѣжь, що по своѣй природѣ не богато розважає и не дуже оглядаєсь на будучнôсть, слухає ихъ голосу и жене на ослѣпъ въ пропасть, марнує молодый вѣкъ лишь длятого, що люде, котрѝ самѝ не мають характеру, котрѝ въ теоріи суть соціялістами, въ практицѣ же

15

Задля святои землѣ.

Стежка передъ хатою.

(Повѣсть Севера).

(Дальше).

— А видите! каже дальше вôйтъ, — якъ ваша за Антошкомъ, такъ зновъ мôи за тымъ *скалозубомъ:* писокъ гладкій, слѣпаки синѝ, правда?

— Вы повиннѝ ратувати дѣтей вôдъ нещастя, — вôдозвавъ ся жидъ. — Такѝ богачѣ, такѝ ґаздôвства!...

Почавъ цокати языкомъ, стара слухала та усмѣхала ся.

— Ратуймо, — орѣкъ вôйтъ поважно.

— Менѣ о ратунокъ не иде. Дѣвчину замалюю два разы въ писокъ, тай по всьому.

— Щобы лишь вôдтакъ люде не показували на неи пальцями, та зъ васъ не насмѣвались.

Стара сполотнѣла, кидаючи на жида розъяреными очима.

— Давъ бы ты собѣ спокôй, Мортку, — притявъ вôйтъ, удаючи лихого. Присунувъ чарку до чарки старои, тай каже поважно:

— Щобы нашимъ дѣтямъ та добре вело ся!

— Разомъ, — докôнчивъ жидъ. — Такѝ маєтки якъ зôйдуть ся на купу — ай вай!

Стара выпила мовчки, мѣдъ розходивъ ся въ кости, ударявъ до головы, та наморочивъ очи.

— Ни, якъ же, матусю? згода? — пытає Мортко.

Старôй станувъ передъ очи *куцый.* Почула его смѣхъ, та запросины на весѣлє.

— Я й сама кажу, що дѣвчинѣ вже часъ, хочь бою ся, бо менѣ безъ неи буде дуже банно.

— Або она за море утѣкає, чи що?

— Але въ хатѣ сидѣти не буде.

Вôйтъ постановивъ взяти ся до рѣчи.

— Я даю хлопцеви господарство, що я по Гавлику купивъ. Пять морґôвъ добрси рôлѣ, морґъ луки и пару коней.

— А я, — каже стара, — корову, перину, штуку полотна, посудину, приодѣвокъ и скриню.

Жидъ почавъ смѣяти ся, хапаючись за пôдбоки, а вôйтъ и собѣ такъ само. Смѣяли ся обидва, якъ опарантанѝ, сухо, горячково. Стара дивилась на нихъ злобно. На еи жовтаве лице выступали червонавѝ латы зъ лютости та зъ пôдпою медомъ. Жидъ першій отямивъ ся.

— Добре, матусю, — каже поважно, — одна корова, най и такъ буде; але вы забули за грунтъ...

— За якій ґрунтъ? — стрепотѣла баба.

— Видите, кумо, — почавъ правити дальше вôйтъ — дѣвчинѣ належить ся батькôвщина по вôтцю.

— Яка? — розкричалась богачка — недоходженѝ чоботы и кожухъ, та й те всадила я ему въ труму.

— Але якъ бы бувъ васъ переживъ, то ему була бы припадала четверта часть вашого поля; а маєте трицять морґôвъ, то ему вôсѣмъ. Доложѣть ще зô свого два, та дайте Маринѣ десять, отсѝ, знаєте, вôдъ Семковои межѣ.

Стара озвѣрила ся.

— Десять! — крикнула, вылускуючи куламомъ до стола. — Хочете мене зъ торбами пустити? То она буде оплывати въ достаткахъ, а я голодувати на старѝ лѣта?

Почала голосно плакати.

Мортко пôдсунувъ ѣй повну чарку.

— Напийте ся, моя мамусе; вôйтъ не хоче вашои кривды, але якъ вôнъ дає сынови ґаздôвство, то й для невѣстки хоче щось выторгувати.

— Або я ще мало обѣцяла?

— А щожь; вы хочете выставити себе на посмѣхъ людскій?

— Хто хоче, най ся смѣє!

— А образа Божа, то такожь нѣчо? — додавъ вôйтъ.

— Або то я що украла, чи що? Я свого бороню. То моє, — крикнула — всьо моє!

И зновъ сльозы поплыли потокомъ по еи жовтовато-червонôмъ лици.

— Вы не хочете дочку вôддавати....

— Коли нѣ, то нѣ, — перервала борзенько Гулиха жидови.

— Вы, бачу, самѝ ще хочете вôддавати ся, — вôдозвавъ ся вôйтъ.

— Я десять лѣтъ не вôддавала ся — вôдказала згорда.

— Ну, чортъ може пôдкусити, але зъ нимъ веселище не иде на здоровлє....

Баба побѣлѣла, вхопила за чарку та душкомъ выцѣдила мѣдъ.

Вôйтъ зъ жидомъ перемовились очима.

тымъ самымъ способомъ гонять за милымъ грошемъ, що и ті̂, черезъ котрыхъ нѣбыто цѣлый свѣтъ попсувавъ ся, вмавляють въ ню, що она идучи за ихъ радою, выробляє въ собѣ характеръ, лагодить ся до будучого житя горожаньского. А якъ то легко тымъ людямъ удержати свôй авторітетъ въ очахъ молодежи! Де не можна поставити розумного арґументу, тамъ збуває ся все кпинами, смѣхомъ, бо молодѣжь весела, въ смѣху и кпинахъ не буде зважати на то, що говорить ѣй здоровый єи розумъ. Передъ такими то людьми уважаємо нашимъ обовязкомъ остерѣгати молодѣжь нашу, особливо въ теперѣшну пору, коли, якъ видко, въ краю почалась середъ молодежи соціялістична аґітація на бôльші̂ розмѣры, коли и у насъ такі̂ соціялістичні̂ ґазеты якъ „Народ“ та и лише що народившій ся на свѣтъ „Хлібороб“ промавляючи солоденькими словами о добробитѣ народу вносять лишь розладъ въ него и на дѣлѣ єго руйнують. Нехай ті̂ панове, що такъ красно умѣють говорити, зачнуть поправляти суспôльнôсть вôдъ себе! Нехай самі̂ наставлять свою шкôру. Пригадаємо имъ недавный фактъ въ Станіславовѣ, де выгнано кôлькохъ ученикôвъ зъ ґімназіи. Чи се позитивна робота для пôддвигненя народу, и темнои въ нѣмъ хлѣбородной масы?

Теперь, коли вся наша молодѣжь шкôльна перебуває на святахъ пôдъ родинною стрѣхою, нехай же родичѣ своимъ вплывомъ, своєю радою завчасу опамятають єи, нехай завчасу розкажуть ѣй, куды доведе ихъ наука тыхъ, для котрыхъ крôмъ власного „я“ нема нѣякихъ святощѣвъ, щобы вôдтакъ не було за пôзно.

Рада державна.

Закимъ подамо повный змѣстъ адресы палаты пословъ тутъ обмежимо ся лишь на короткôмъ поданю єго змѣсту.

Проєктъ адресы пос. Бѣлиньского обѣцює, що палата розслѣдить якъ найосновнѣйше порушені̂ въ престольной бесѣдѣ задачѣ и кладе вагу на то, що палата увзгляднить въ спосôбъ вôдповѣдный характеристичні̂ вôдносины въ поодинокихъ краяхъ пôдъ взглядомъ руху фабричного и робôтничого. Палата буде всѣми силами пôдпирати предложенє правительства, котрі̂ вôдносять ся до удержаня и пôднесеня стану селяньского, до дрôбного промыслу, меліораціи и до обовязкового забезпеченя вôдъ огню. Такожь буде палата пôдпирати справу удержавненя зелѣзниць, займе ся реформою податкôвъ и просвѣтою а найбôльшу вагу кладе на значѣнє реформы процедуры цивѣльнои.

Въ комісіи адресовôй вела ся вчера ґенеральна дебата надъ проєктомъ адресы. Гр. Короніні годивъ ся на то, щобы проєктъ пос. Бѣлиньского приняти за пôдставу до спеціяльнои дебаты. Такъ само годивъ ся и кн. Шварценберґъ, котрый сказавъ, що проєктъ Молодочехôвъ ставить жаданє, котрі̂ нѣякъ не въ силѣ вырôвнати противности. Що до жаданя Пленера, щобы острѣйше зазначити въ адресѣ ческо-нѣмецку угоду, то сказавъ вôнъ, що треба бы, щобы обѣ стороны и въ сѣй справѣ схотѣли примирительно поступати. — Пос. Романчукъ зазначивъ, що мимо всякого признаня для проєкту пос. Бѣлиньского, проєктъ той не вôдповѣдає поглядамъ заступникôвъ народу, котрі̂ почувають ся до щирости и обовязку. Пос. Стирцея назвавъ проєктъ Бѣлиньского щасливою парафразою престольнои бесѣды. Наконець ухвалено всѣми голосами приняти проєктъ Бѣлиньского за пôдставу до спеціяльнои дебаты а проєктъ Молодочехôвъ вôдкинено рôвностію голосôвъ....

При спеціяльнôй дебатѣ выступивъ пос. Романчукъ противъ того, що парляментарні̂ роботы обмежено въ другôмъ уступѣ лишь на справы економічні̂, коли прецѣ внутрѣшна консолідація вымагає вырôвнаня національныхъ противностей. По ухваленю першого и другого уступу заявивъ пос. Діпавлі при уступѣ третôмъ, що католицко-консервативна партія нѣколи не ставила интересôвъ партійныхъ понадъ добро державы и длятого вносивъ поправку до адресы въ тôмъ дусѣ, що 259 послôвъ стремить до вырôвнаня соціяльныхъ противностей и длятого не залишавъ того, щобы морально-реліґійнымъ выхованємъ молодежи дати пôдставу до выхованя суспôльного. Поправку сю вôдкинено 23 голосами противъ 9; Молодехи здержались вôдъ голосованя. По передискутованю пять уступôвъ перервано ранѣйше засѣданє и вôдложено до вечера.

На вечѣрнôмъ засѣданю вносивъ пос. Кайцль, щôбы правительство старало ся о пôднесенє и другихъ мѣстъ въ державѣ не лишь Вѣдня. Кн. Шварценберґъ промавлявъ за Вѣднемъ; Троянъ домагавъ ся помочи для Праги. Референтъ годивъ ся на внесенє кн. Шварценберґа а бувъ противъ внесеня Кайцля. Ухвалено на конець дотычный уступъ въ дусѣ референта голосами Поляковъ, Нѣмцѣвъ, консерватистôвъ, властителѣвъ бôльшои посѣлости и клюбу Короніні̂ого. Слѣдуюче засѣданє назначено на нинѣ.

Проєктъ молодоческои адресы єсть дуже умѣреный, говорить о опѣцѣ для культурныхъ успѣхôвъ всѣхъ народôвъ въ державѣ а спеціяльно о опѣцѣ для земель ческои короны; домагає ся розширеня власти соймôвъ, децентралізаціи зелѣзниць и переданя соймамъ управы шкôлъ народныхъ.

Торжество третого мая.

За кôлька днѣвъ, бо вже 3 н. ст. мая, буде народъ польскій обходити величаво память якъ разъ 100 лѣтъ тому назадъ ухваленои конституціи, котра забезпечувала свободу и ладъ суспôльный, признала волю народу и недопускала до того, щобы одна часть народу верховодила надъ другою, жила єи коштомъ и не давалась ѣй розвивати. Таке значѣнє мала конституція 3. мая, а хочь она въ наслѣдокъ подѣй историчныхъ и не довго мала практичну вартôсть, то всежь таки для народу польского була певно дуже великои ваги. Тому то въ народѣ польскôмъ, де вôнъ хочь трохи має свободы, постановлено день сей святкувати Въ цѣлôмъ краю, роблять ся вже до сего торжества великі̂ приготовленя, а у Львовѣ буде оно обходити ся пôсля слѣдуючои проґрамы, затвердженои вже властями:

О $5^{1}/_{2}$ год. рано, дадуть знати о початку торжества сальвы зъ моздѣрѣвъ; о 6 год. заграє музика Товариства „Гармонія“ на вежи ратушевôй. Опôсля буде та сама музика переходити головными улицями мѣста, граючи народні̂ польскі̂ творы. О 9 г. вôдбудуть ся зборы властей автономічныхъ, репрезентантôвъ мѣскои Рады, институцій, товариствъ, корпорацій и цехôвъ зъ хоругвами на ринку, коло ратуша, зъ вôдки всѣ разомъ пôйдуть до латиньскои архикатедральнои церкви. Музика „Гармоніи“ вôдограє тогды на вежи ратушевôй „гейналъ“ и маршѣ народні̂. Корпораціи и цехи уставлять ся опôсля на площи капітульнôй, котра черезъ весь часъ богослуженя буде замкнена

— *Вонъ* то васъ такъ.... — тягнувъ дальше вôйтъ.

— Хто? — крикнула баба.

— *Той*, пекъ бы му, намавляє васъ, щобы вы дитинѣ нѣчого не дали, *вôнъ* то хоче вамъ споневѣряти дѣвчину, а вôдтакъ зъ вами справити весѣлє.

— Не правда, не здурите мене чортами; я не така дурна!

— То ходѣмъ до попа, най насъ розсудить.

— По що? за що? або я правую ся зъ кимось?

— Ага, боите ся; дѣдько вже коло васъ скаче.

Стара оглянулась.

— Вы й мене не ошукаєте, — говоривъ вôйтъ дальше; — боите ся попа, та й по всьому.

— Та якъ не бояти ся, — втрутивъ жидъ, — коли пôпъ хоче по справедливому, але не *шпасує*.

— Не боюся! — промовила.

— А чомужь не йдете — поспытавъ жидъ насмѣшливо. — Хто не боить ся, той иде.

— Пôйду, и що ми зробить?

— Нѣчо, а щожь має робити?...

— Ходѣмъ! — заповѣвъ вôйтъ, насаджуючи шапку на голову.

Гуличка пôдтягнула хустку на плечѣ.

— На дорогу! — сказавъ Мортко пôддаючи чарки.

Вôйтъ и стара выпили мовчки. Вôйтъ осмѣхнувъ ся, Гуличка побѣлѣла; попращались зъ жидомъ и пôйшли.

— Я зробивъ вôйтови добрый интересъ, — прошептавъ Мортко, затираючи руки зъ утѣхи. Якъ баба не протверезить ся, то пôйде; а якъ лишь за порôгъ ступить, — скôнчена справа.

Обоє задумані̂ ишли поволи одно попри другôмъ высадженою липами дорогою идъ церквѣ на попôвство. Гуличка мала велику охоту звернути та втечи домôвъ, але вôйтъ перечувавъ се, не вôдступавъ єи и на крокъ та не спускавъ зъ очей.

Повернули въ бôкъ стежками на пѣскову дорогу. Стара ишла поволи, вôдпочивала що кôлька крокôвъ и обтирала пôтъ зъ чола хусткою. Туй побôчь неи вôйтъ, тихій, спокôйный, зъ затиснеными губами, поглядавъ скоса на бабу, та радувавъ ся въ души.

Минули школу; за деревляними штакетами, зелено помальоваными, зъ за корчѣвъ турецкого базнику и ясминôвъ бѣлѣлись стѣны попôвщины. Передъ самыми воротами баба приобсталась:

— Не пôйду! — сказала уперто.

Вôйтъ вдививъ ся въ неи прошибаючими очима.

— Таже я теперь не дамъ зъ себе дурня робити: пôшлю по десятникôвъ и васъ приведуть.

Чи передъ вôйтôвскій поглядъ, чи зъ розказу, чи може й черезъ обоє разомъ, богачка не мала силы оперти ся, переступила ворота, а вôйтъ попри нѣй. Передъ ґанкомъ взявъ єи за руку, але она вôдтрутила єго вôдъ себе й пôйшла сама.

Въ першôй комнатѣ, выбѣленôй вапномъ, на серединѣ, стоявъ чорный стôлъ, заложеный книжками. Въ серединѣ чорный хрестъ, по пôдъ стѣны зъ обохъ бокôвъ лавки, коло столика шкôряне крѣсло зъ поручємъ.

Вôйтъ сѣвъ на лавѣ и глипнувъ очима на Гуличку, абы сѣла коло него. Стара лиха та переляканa, не хотѣла.

Рипнули дверѣ, зъ бôчного покою увôйшовъ мужчина, высокій, доброи статі, зъ коротко обстриженымъ волосємъ. Єго сиві̂ очи дивились лагôдно, грубі̂ затиснені̂ уста й нижня губа, высунена напередъ свѣдчили, що зъ нимъ жартувати годѣ, а широкі̂, здоровезні̂ плечѣ вказували силу.

Вôйтъ вставъ, Гуличку перебѣгъ морозъ.

— Якъ ся маєте.... А що: вы погодили ся? Якъ же, мамусе: вôддаєте Марину за Грицька?

— Щожь маю робити, — промовила стара, цѣлуючи попа въ руку.

— А у вѣнѣ — говоривъ дальше вôйтъ спокôйно, — дає корову, постѣль, посудину и вôдъ Семковои границѣ десять морґôвъ поля.

— Не правда! — крикнула стара, — я присягаю передъ Господомъ Богомъ, що я того не казала.

— Якъ то не правда? — обôзвавъ ся пôпъ, — Ты хочешь одиноку дитину позбути одною коровою?

— То моє, — простогнала.

— А дитина не твоя?

— Не дамъ, — прошептала.

(Дальше буде.)

для возовъ и ширшои публики. О 10 год. буде торжественне богослуженє по всѣхъ костелахъ и божницяхъ зъ вôдповѣдными нагодѣ проповѣдями. Пôдчасъ богослуженя вôдспѣвають львовскі хоры найкращі творы музики церковнои. О 11½ год. по богослуженю, розôйдуть ся участники и пôйдуть оглядати святочно украшену улицю „Третого Мая". О 12 год. „Гармонія" вôдограє въ мѣскôмъ огородѣ творы народнѣ.

О 12½ год. вôдбудуть ся зборы запрошеныхъ особъ въ чотирохъ саляхъ: I. Въ сали ратушевôй: (Вступне слово выголосить д-ръ Алоисій Рыбіцкій, вôдчитъ буде мати ґр. Войтѣхъ Дѣдушицкій). II. Въ сали Сокола: (Вступне слово п. Леонтій Выбрановскій; вôдчитъ п. Станіславъ Щепановскій). III. Въ сали касиновôй: (Вступне слово, п. Аполинарій Стиковскій; вôдчитъ д-ръ Володиславъ Острожиньскій). IV. Въ сали Скалы: Вступне слово, кс. Иванъ Стопчиньскій, вôдчитъ п. Романовичъ).

О 3½ год. вôдбуде ся вôдтакъ представленє въ театрѣ „Костюшко пôдъ Рацлавицями". Дальше прогулька на копецъ уніи люблиньскои, де вôдбуде ся забава людова зô спѣвами и музикою Гармоніи и капелѣ дроговыскои; змеркомъ штучнй огнѣ, и поворотъ до мѣста въ порядку означенôмъ сторожею почетною. Вечеромъ будуть освѣтленй: копецъ, паркъ стрыйскій и горбы передмѣстя Яновского. Цѣле мѣсто буде илюминоване. Въ театрѣ буде дане торжественне представленє, буде вôдограный драматъ „Третій Мая" и урывокъ зъ „Конфедератовъ Барскихъ". Крôмъ того хоры всѣхъ товариствъ музичныхъ вôдспѣвають польонезъ Костюшка, композиціи п. Ярецкого, и т. д. Закôнчить живый образъ при вôдограню твору п. Твардовского, зложеного на день третого мая.

Въ Краковѣ оголосило консервативне сторонництво вôдозву въ справѣ святкованя 3. мая. Вôдозва ся взываε, щобы для гôдной и тревалои памяти тыхъ роковинъ: I. Заложити товариство неполітичне, котре бы злучило цѣлу польску суспôльнôсть въ праци надъ релігійнымъ, моральнымъ, просвѣтнымъ и суспôльнымъ пôднесенємъ народу. — II. Завязати Товариство, котре звертало бы особливо увагу на потребы и вôдносины мѣстъ, та пôдпирало краєвый промыслъ и торговлю. — III. Зôбрати фондъ на помѣщенє въ интернатѣ кандидатовъ учительскихъ для селянъ, щобы въ сей спосôбъ ширити здорову просвѣту межи народомъ. Вôдозву сю пôдписало 200 особъ, межи ними богато пословъ до рады державнои и виднѣйшихъ горожанъ въ краю.

Переглядъ політичный.

До *Politik*-у доносять зъ Вѣдня, що реґуляминъ палаты пословъ буде незадовго въ той спосôбъ змѣненый, що президентъ палаты буде мати власть карати пословъ на случай потребы вôдбиранємъ имъ дѣетъ або виключенємъ вôдъ нарадъ на кôлька днѣвъ.

Fremdenblatt доносить, що пôдписанє австро-нѣмецкои угоды наступить ще сего тыждня а въ маю рорпôчнуть ся переговоры зъ Швайцаріею и Сербіею. Сербскій міністеръ фінансовъ Вуичь заявивъ у Вѣдни, що Сербія хотѣла бы, щобы тй переговоры якъ найскорше розпочали ся. Опôсля прийде черга на Италію а на конець на Румунію.

Переходъ вел. княг. Єлисаветы, жены вел. кн. Серґія на православіє, выкликавъ въ Россіи велику радôсть. Сподѣвають ся тамъ такожь, що вел. кн. Серґій, братъ царя, яко ґубернаторъ Москвы, возьме ся добре до жидовъ, и очистить зъ нихъ мѣсто и его околицю. О причинѣ димісіи кн. Долгорукого, розповѣдають теперь, що она наступила въ наслѣдокъ того, що вôнъ пôдчасъ послѣднои гостины кн. Серґія, запросивъ бувъ на баль такожь жида банкіра Полякова, а коли побачивъ, що вся шляхта вôдступає ся вôдъ жида, взявъ его пôдъ руку и ходивъ зъ нимъ по сали.

Новинки.

— **Презенты надання цѣсарского**, удѣлило ц. к. Намѣстництво: На Хомчинъ, о. Юліяну Рожанковскому въ Глибокои; на Красноилу о. Яковолу Рожцѣ, парохови въ Микетиницяхъ

— **Архієрейску грамоту похвальну** и право уживати ознаки крилошаньскй одержавъ о. Кипріянъ Жуковскій, приходникъ въ Кошлякахъ.

— **Бл. Евстахій Бурскій**, бувшій аптикарь въ Римановѣ, записавъ для пильныхъ учениковъ и учениць въ школѣ въ Галичи 300 зр. и движимости, проданй за 178·35 зр.

— **Панѣ Ольга Давидовичева**, сестра о. Ант. Давидовича, декана олеського въ Заболотець зложила въ Институтѣ Ставропигійскôмъ 1000 зр. на фондъ однои стіпендіи для учениковъ школъ середныхъ. Институтъ Ставропигійскій, котрый буде мати право заряду фонду и право надѣлюваня стіпендією, закупивъ уже за тй грощѣ цѣннй паперы и выготовлює грамоту фондаційну.

— **Депутація галицкихъ екзекуторовъ податковыхъ** приѣздила оногды до Вѣдня и була у головы руского клюбу п. Юліяна Романчука, у презеса кола польского п. Яворского и ще у деякихъ пословъ зъ просьбою, щобы пôдперли петицію екзекуторовъ, внесену на руки пос. Северина Генцля. Рôвночасно зъ вôдписами петиціи передано на руки пп. Романчука, Яворского, Рутовского, Саверина Генцля и Охримовича матеріялъ, поясняючій ихъ службовй вôдносины. Таку петицію внесли екзекуторы и до міністра фінансовъ д-ра Штайнбаха.

— **На самъ Великдень** дôставъ ся до Ивановои хаты Федько Окоса зъ Холоєва. Дня 24 с. м. спостерѣгъ холоѣвскій господарь, Антôнъ Добровольскій, що не стає єму двохъ веприковъ; рôвночасно пропало ґаздини Моровицкôй 5 качокъ. Обоє стали найневиннѣйше посуджувати, першій вовка, друга лиса. Иншои однакъ гадки бувъ холоѣвскій жандармъ Ґоґоля, бо шукаючи пильно, зайшовъ за слѣдомъ ажь до хаты Окосы, де въ коморѣ знайшовъ оба зарѣзанй вже веприки, а въ городѣ закопанй качки. Окоса хотѣвъ добре посвяткувати, та дôждавъ ся, що буде сего року святкувати въ Ивановôй хатѣ.

— **Убійство и самоубійство**. Въ Тарновѣ застрѣливъ дня 21 с. м. вахмайстеръ 4 баталіону стрѣльцѣвъ, Иванъ Райшікъ, родомъ зъ Малєвіцъ въ Чехахъ, капраля Мартина Ґалясъ, родомъ зъ Прибышôвки, коло Ряшова, а опôсля стрѣливъ до себе три разы. По першôмъ выстрѣлѣ, вымѣреномъ въ груди, куля выйшла раменемъ, розбивши кость, по другôмъ выстрѣлѣ въ ротъ, куля выйшла лѣвымъ окомъ, подерши лице, третій выстрѣлъ хибивъ. Причина сего сумного случаю була така: Райшікъ, походячій зъ досыть богатои родины, вѣвъ житє дуже легкодушне и потребовавъ бôльше гроша, якъ дôстававъ платню и то що присылала єму родина. Наслѣдкомъ того пожичавъ вôдъ ощаднѣйшихъ товаришôвъ; довги его мали выносити около 100 зр. Вôдъ капраля Ґаляса мавъ вôнъ взяти 7 зр., а коли той, не могучи дôждати ся звороту, жалувавъ ся передъ начальникомъ означивъ сей Райшікови речинець, въ котрôмъ мавъ вôддати грошѣ. Тымчасомъ грошѣ зъ дому не приходили и то довело Райшіка до такъ страшного злочину.

— **Въ Заболотовѣ** допустивъ ся тамошный мѣщанинъ Петро Косовичъ страшного убійства на своѣй тещи. Въ недѣлю рано, дня 26 цвѣтня, убравъ ся вôнъ нѣбы то якъ до церкви и казавъ своѣй жѣнцѣ замкнути себе до коморы, до котрои закрадала ся часто теща, налогона піячка, и все выносила зъ неи до коршмы. Жѣнка Петра зôбрала ся такожь до церкви. Теща гадала, що обоє пôйшли до церкви взялась до роботы въ коморѣ. Тутъ зловивъ еи зачаєный зять и бивъ доти, доки на смерть не убивъ. Замкнувши комору выйшовъ зъ дому и вернувъ ажь въ ночи назадъ до дому. Пôйшовъ вôдтакъ до коморы, вытягнувъ тещу неживу, поклавъ на постѣль, завязавъ ѣй голову платиною, намоченою въ горѣвцѣ, и пôдложивъ фляшину горѣвки пôдъ голову, а потому давъ знати сусѣдамъ, що теща померла. Однакъ сипцѣ звернули увагу, Петра арештовано и вôнъ признавъ ся до злочиньства.

— **Огнѣ**. Въ Дихтинцяхъ, выжиницкого повѣту, згорѣли дня 21 с. м. млынъ и тартакъ Лейбы Шерфа, при чôмъ мелникъ Гречукъ понаривъ ся небезпечно. Шкода не була убезпечена.

— **Въ Станіславовѣ** вôдобравъ собѣ дня 25 с. м. житє кислотою пруской Станіславъ С. студентъ фармаціи въ університету львôвского.

— **Зварена дитина**. Трилѣтня дитина селянина Олексы Серафінчука въ Теодорôвцѣ впала дня 12 с. м. до котла зъ кипяткомъ, и закимъ се спостережено, зварила ся.

Всячина.

Завѣщанє въ фоноґрафѣ. Фоноґрафъ знайшовъ недавно тому ужитокъ, о якôмъ той, що его вынайшовъ, Едізонъ, певно и не думавъ. Недавно тому померъ въ Ню-Йорку богачь Стефанъ Андерзонъ, що мавъ въ тôмъ мѣстѣ 40 домôвъ и сто миліонôвъ доларôвъ готовыми грôшми. Вôнъ лежавъ вже шѣсть мѣсяцѣвъ спараліжованый. Коли мѣркувавъ, що надходить вже конецъ его житя, а не бувъ въ силѣ списати свои послѣднои волѣ, казавъ принести собѣ фоноґрафъ и замираючимъ голосомъ выголосивъ въ фоноґрафъ своє завѣщанє. Опôсля велѣвъ инструментъ той замкнути въ скринку, приложивъ на ню печати и померъ вôдтакъ спокôйно дня 13 марта. Въ тыждень по его смерти, дня 20 марта, зôйшли ся его наслѣдники у нотаря Смайзона, котрый въ ихъ присутности розпечатавъ скринку, выимивъ фоноґрафъ и фоноґрафомъ выголосивъ имъ завѣщанє, розумѣесь точно такимъ самымъ голосомъ, якъ умираючій покôйникъ говоривъ.

Цѣкаве для збирачѣвъ марокъ листовыхъ. — Звѣстна рѣчь, що все вôдъ давна суть люде, котрй займають ся збиранємъ старыхъ уживаныхъ марокъ зъ листôвъ, а навѣть, що на тй марки вôдбувають ся вôдъ часу до часу великй ярмарки въ Лондонѣ, Парижи и другихъ великихъ мѣстахъ. Але щобы въ тыхъ маркахъ мавъ хтось ажь величезный маєтокъ, годѣ було погадати. А однакожь померъ не давно тому анґлійскій посолъ Теплинґъ, котрый записавъ свою збôрку марокъ вартости звышъ 1 міліона зр. британскому музеєви. Одна француска ґазета, выходяча на островѣ св. Маврикія, оголосила такій анонсъ: „Збирачь марокъ, посѣдаючій збôрку вартости 7.526 зр. хотѣвъ бы оженити ся зъ дамою, що єсть пристрастною збирачкою марокъ и має синю марку зъ острова св. Маврикія зъ 1847 р." Щобы хто не думавъ, що сей збирачь марокъ ставить може за малй вымоги, то досыть буде сказати, що на послѣднôмъ ярмарку на марки въ Парижи, плачено таку синю марку зъ острова св. Маврикія по 2.500 зр. и цѣкава рѣчь, що якійсь п. Феррарі въ Парижи має такихъ марокъ ажь 9. Для збирачѣвъ марокъ буде може цѣкава рѣчь довѣдатись, що по маркахъ зъ острова св. Маврикія платять ся найдорожше марки зъ островôвъ Реініонъ зъ 1852 року, бо ажь по 1.500 зр. Вôдтакъ слѣдують марки испаньскій зъ 1850 и 1854 р., котрй платять ся по 600 зр., зъ анґлійскои Ґуяны по 750 р. и гавайскй по 250 до 500 р.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 30 цвѣтня. Є. Вел. цѣсарь принимавъ турецкого посла Ція-пашу на авдієнціи и принявъ вôдъ него поручаючій его письма.— *Presse* доносить, що коли нинѣ насьтѣє инструкція зъ Берлина, що до послѣдного пытаня въ користнôмъ дусѣ, то дня 1 мая розпôчнесь укладанє австро-нѣмецкои угоды въ параґрафы и наступить еи конецъ.

Петербурґъ 30 цвѣтня. Городскій голова заказавъ жидамъ проживати въ Петербурзѣ назначуючи имъ мѣсця, де имъ проживати вôльно.

Римъ 30 цвѣтня. Радикальный посолъ Бовіо зажадавъ въ парляментѣ перемѣны войсковои управы въ африканьскôй кольоніи на цивільну а коли бы то було неможливе, щобы кольонію ерітрейску зовсѣмъ покинути. Кріспі занедужавъ.

Бѣлградъ, 30 цвѣтня. Королева Наталія принимала ґр. Гуніядого. Королева застерегла собѣ вôдповѣдь на посередництво ґр. Гуніядого на пôзнѣйше. Правительство має надѣю, що все добре залагодить ся. Ґр. Гуніяді робивъ візиту реґентамъ міністрамъ и австро-угорскому послови. — Болгарскій еміґрантъ Ризовъ, выѣхавъ передъ кôлькома днями зъ Бѣлграду. Кажуть, що его арештовано въ Крайовѣ, бо въ Софіи найдено у політично скомпромітованыхъ людей письма, зъ котрыхъ выходить, що Ризовъ мавъ участь въ убійствѣ Белчева.

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ

до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоить 7 кр., при больше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрî частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафльегмленя, остроты крови, недокревности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищеный и дистильованый. До набитя въ бутелькахъ по 60 и 80 кр.

ГАЛИЦКІЙ

БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

почавши ôдъ 1 лютого 1890 поручае

4% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 30 дневымъ выповѣдженьемъ

$3\frac{1}{2}\%$ АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 8 дневымъ выповѣдженьемъ всѣже знаходячî ся въ обѣзѣ

$4\frac{1}{2}\%$ АСИГНАТЫ ИАСОВИ

зъ 90 дневымъ выповѣдженьемъ, будуть опроцентованî почавши ôдъ дня 1 мая 1890 по 4% зъ дневнымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. **Дирекція.**

Во всѣхъ округахъ и провинціяхъ **пошукуе ся** за сталымъ вынагородженьемъ або за высокою провизіею

АҐЕНТÔВЪ

для фабрики сукна и мужескои конфекціи Дôмъ Вывозу: „пôдъ Опавою“ въ Troppau.

Яковъ Федеръ

мѣскій лѣкарь и акушеръ

бувшій секундаріюшь общого шпиталя у Львовѣ, осѣвши въ **Устю зеленôмъ**, лѣчить всякî слабости въ кругъ медицины и хирургіи входячî.

Превосходнî въ смаку и запаху

через **Суезъ** спроваджениî

ҐЕРБАТЫ

хиньскî

по зл. 2, 2·80, 3·20, 3·60, 4, 4·40 и 5 зл. за фунтъ = 500 ґрамôвъ.

Высѣвки гербаты

по зл. 1·50 и 1·70 за фунтъ = 500 ґрамôвъ зъ найсвѣжшого транспорту поручае **Торговля**

СТ. МАРКЕВИЧА

у Львовѣ, Рынокъ ч. 42.

Ґербата россійска. — Самовары Тульскî.

Перша краєва фабрика товарôвъ плятерованыхъ, зовимыхъ

хиньске срѣбло

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА

Львôвъ, Ринокъ ч. 37. Кракôвъ, Ринокъ ч. 26.

поручають:

Предметы служачî до ужитку церковного и домового, ôдповѣднî на **выправы слюбнî, подарунки,** у великôмъ выборѣ **по приступныхъ цѣнахъ.**

Репараціи, срѣбленя и золоченя всѣхъ въ се званье входячихъ предметôвъ, **тревало и дешево.**

Цѣнники на жаданье оплатно, опакованье безплатно. 1—1.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

аптикарь у Львовѣ (улиця Жолкôвска, побôчь рампы

поручае:

Нервотонъ.

Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, исхіосъ и паралижахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

Груднî зѣля Д-ра Зебургера

противъ кашлю, душности, нежиту и т. п.

Цѣна фляшки 20 кр.

Стація зелѣзницѣ **Мушина-Криниця**
зъ Кракова 8 год.
зô Львова 12 „
зъ Будапешту 12 „

Ц. к. ЗАВЕДЕНЄ ЗДРОЄВЕ

Криниця (въ Галичинѣ)

Найобильнѣйша **щава зелѣзиста.**

Въ мѣсци: почта *три разы денно,* **телеґрафъ, аптека.**

Положенє гôрскî въ Карпатахъ 590 метрôвъ надъ пов. моря.

Вôдъ стаціи зелѣзничои година дороги, добре утриманои.

Средства лѣчничî. Крôмъ кліматичныхъ условій, купели мінеральнî зелѣзистî, обыльнî въ квасъ вуглевый, огрѣванî методою Шварца (въ р. 1890 выдано ихъ больше якъ 35.000).

Купели боровіновî, парою огрѣванî (въ р. 1890 выдано ихъ 14.000).

Дотеперѣшне число ґабінетôвъ въ здроєвискахъ мінеральныхъ зôстало побôльшене, половина ґабінетôвъ въ здроєвискахъ боровіновыхъ огрѣває ся парою, дальше питє водъ Криницкои и Слотвиньскои, жентицѣ, кефѣру, — ґімнастика въ новôмъ въ той цѣли въ парку приладженôй будôвлѣ и т. д.

Помешканя. Больше якъ 1400 покоѣвъ зъ бôльшимъ и меншимъ комфортомъ умебльованыхъ, зъ постелею и услугою, по бôльшôй части заосмотреныхъ въ печи. Готель „пôдъ 3-ма рожами“ и Гостинниця „пôдъ Замкомъ“ служать до тымчасового умѣщеня осôбъ свѣжо прибувшихъ.

Въ маю, червню и вересню, цѣны помешкань якъ и купели, суть меншî.

Проходы. Великій паркъ смерековый зъ выгôдными стежками, численными лавками и мѣсцями до выпочинку и забавъ, розличнî близшî и дальшî проходы по рôвни и по горахъ, прогульки въ прекрасну близшу и дальшу околицю.

Заосмотренє потребъ и забавы. Кôлька реставрацій, кôлька молочарнь, двѣ цукорнѣ, знаменитый дôмъ здроєвый зъ салями бальовыми, реставраціею, салею білярдовою и для игоръ, кругольня, касино, 2 выпожичальнѣ книжокъ, театръ зô Львова, оркестра здроєва А. Вроньского вôдъ 21 мая, фотоґрафъ, крамницѣ и рукодѣльники всякого рода зъ головныхъ мѣстъ прибуваючî и т. д.

Крôмъ стало черезъ цѣлый часъ ординуючого лѣкаря правительственного Дра Копффа практикує 7 лѣкарѣвъ. — Фреквенція рôчна выносить больше якъ 4500.

Въ самôмъ здроєвищи знаходить ся пôсля найновшихъ засадъ умѣєтности правительственнє: Ц. к. Заведенє водолѣчниче (гидропатичне) пôдъ проводомъ спеціяліста Д-ра Еберса (въ р. 1890 здѣлано 24.000 процедуръ гидропатичныхъ).

Особы, котрî лѣчать ся въ ц. к. Заведеню водолѣчничимъ можуть найти умѣщенє въ свѣжо отвертôмъ приватнôмъ до потребъ гидропати.

Сезонъ отвертій вôдъ **15 мая до кôнця вересня.**

На жаданє удѣляє объясненѣ.

Ц. к. Зарядъ здроєвый въ Криницѣ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц,

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купує и спродає

всякî ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жаднои провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручає:

$4\frac{1}{2}\%$ листы гипотечнî.
5% листы гипотечнî преміованî.
5% листы гипотечнî безъ преміи.
$4\frac{1}{2}\%$ листы Тов. кредитового земс.
$4\frac{1}{2}\%$ листы Банку краєвого.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку краєву галицку.
4% пожичку пропинаційну галицку.
5% „ „ буковиньску.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
$4\frac{1}{10}\%$ пожичку пропинаційну угорску.

4% угорскî Облигаціи индемнизаційнî,

котрî то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купує и продає **по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.**

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного приймає ôдъ Вп. купуючихъ всякî **выльосованî, а вже платнî мѣстцевî** паперѣ цѣннî, якъ такожь **купоны за готôвку, безъ всѣлякои провизіи, а противно замѣсцевî,** лишенъ за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляє новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрî самъ поносить.

Окулиста Дръ Ґезанґъ,

б. ельевъ асистентъ и операторъ на окулистичнôй клиницѣ проф. Фухса у Вѣдни.

Львôвъ, ул. Ягайлоньска ч. 2

напротивъ нового гмаху Касы Ощадности.

Адама [illegible]окоча,

у Львовѣ, Рынокъ 41, поручає

лѣхтарѣ церковнî розличнои величины и формы, кресты, мирницѣ и приймає такожь старî лѣхтарѣ цинковî и другî предметы до переливаня.

Полотна льнянî Корчиньскî

и иннî выробы ткацкî вôдъ грубыхъ до найтоньшихъ по цѣнахъ умѣркованыхъ — поручає

Wł. GONET w Korczynie, poczta loco. Próbki i cennik franco.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.